

несли и настанили въ княжеский дворецъ въ София. Въ двореца Мариновъ останалъ до смъртта си, като прѣнесълъ съ рѣдко търпение и твърдостъ физическитѣ мъжи, въ врѣме на операцията, която му направили първитѣ софийски доктори. Какъ се грижилъ князь Александръ за оздравяването на капитана Маринова, може да се заключи отъ това, че безъ да се гледа на зимното и лошо врѣме, Господаря извикалъ изъ Германия трима искусни доктори-хирурги, които вторично му направили операция, като рѣзали, па даже извадили едно отъ ребрата му; но за жалость, нищо не помогнало, раната работѣла отъ вътрѣ и исцѣряванието ѝ се оказало безнадеждно.

За показаната храбрость въ сраженията на 6-й и 7-й Ноемврий, Мариновъ билъ награденъ съ орденъ „за храбрость“ отъ IV степенъ. Освѣнъ този орденъ, той прѣзъ твърдѣ разнообразната си служебна дѣятелность, пълна отъ поръчения и командировки, притежавалъ и слѣдующитѣ български и иностранны ордени:

- 1) Българский орденъ „за заслуга“,
- 2) Русский орденъ Св. Станиславъ III степенъ.
- 3) Прусский орденъ на Червенный орелъ IV степенъ.
- 4) Ромѣнската звѣзда V степенъ.
- 5) Сърбский орденъ Такова IV „
- 6) „ „ „ V „
- 7) Отъ Хесенското Велико Герцогство, ордена на Филипа Великодушный.